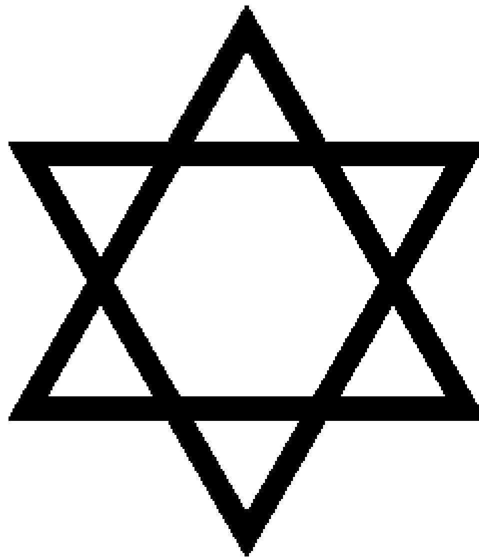
ŽIDOV: POVJERENIK ZA BEZBOŽNIKE

Prvo razmotrimo mogućnost rata zbog promidžbe

Napisao:

Marcus Eli Ravage

židovski pisac i službeni biograf obitelji Rothschild



Objavljeno u:

The Century Magazine

February 1928
Volume 115, Number 4
pages 476-483

Prijevod na hrvatski: Kreativistički pokret Hrvatska

Vi kršćani ste zabrinuti i žalite se na židovski utjecaj na vašu civilizaciju. Mi smo, vi kažete, jedan internacionalan narod, kompaktna manjina u vašoj sredini s tradicijom, interesima, težnjama i uočljivom različitošću od vas samih. I vi tvrdite da je takvo stanje prijetnja vašem normalnom razvoju; to vaše težnje dovodi u konfuziju; to onemogućava vaše namjere; to unosi zbrku u vaše sudbine. Ja ne vidim u svemu tome opasnost. Vašim svijetom su uvijek upravljale manjine; i meni izgleda da je to stvar indiferentnosti dalekog porijekla i proklamirane vjere vladajuće klike. Utjecaj, u drugu ruku, sigurno postoji, i on je beskrajno veći i podmukliji nego što vi možete shvatiti.

To je ono što vas zbunjuje i zabavlja a nekada i ometa u poigravanju s vama Židova-mamaca. To zvuči tako patetično. Vi hodate šapućući zastrašeno o židovskoj ruci u ovom ili u onom i drugim stvarima. To nas čini potresenim. Mi smo svjesni štete koju vam nanosimo kada vam namećemo našu tuđu vjeru i tradiciju, pretpostavljamo, mi kažemo sa strepnjom, vi ćete se suočiti sa činjenicom da su vaša religija, vaše obrazovanje, vaš moral, vaš socijalni, vladajući i zakonski sustav, počevši od temelja, naše rukotvorina! A vi spominjete, neodređeno govorite o židovskim financijerima i židovskim filmskim stvaraocima, i naš se teror rastače u smijehu. Goji [1], mi sa olakšanjem vidimo da nikada nećete saznati pravo crnilo našeg zločina.

Mi to ne možemo razumjeti. Ili vi ne znate ili nemate hrabrosti da nas optužite za ta zlodjela za koja postoji makar sjena od dokaza i koje bi neki inteligentan sudac i porota mogli strpljivo proučiti. Zašto dobacivati neke neuvjerljive sitnice, kada nas možete tako lako optužiti za ozbiljne i dokazive prijestupe? Zašto se na nas obrušavate nespretnim falsifikatima poput "Protokola sionskih mudraca" kada nas možete suočiti sa *Otkrivenjem Svetog Ivana*? Zašto govorite o Marxu i Trotzkom kada nas možete dovesti u škripac sa Isusom iz Nazareta i Pavlom iz Tarza?

Zovete nas rušiteljima, agitatorima, trgovcima revolucijama. To je istina, i ja se naježim pred vašim otkrićima. To da smo mi bili u pozadini svih važnih revolucija u vašoj povijesti može biti prikazano sa najmanjim naprezanjem i žongliranjem činjenicama. Mi, nema sumnje, imamo dugačke prste u Luteranskoj pobuni, i jednostavno je činjenica da smo mi bili pokretači buržujskih demokratskih revolucija u Francuskoj i Americi. Da nismo bili, ne bi znali što su naši vlastiti interesi. Ali, da li vi upirete vaš prst optužbe prema nama i optužujete nas za te gnjusne i evidentne zločine? Ne baš? Vi s puno fantazije stavljate pred naša vrata zadnji veliki rat i prevrat u Rusiji, koji su izvedeni ne samo većinom na štetu samih Židova već i za koje je školarac mogao predvidjeti da će se završiti tim rezultatom.

Ali ni te urote i revolucije nisu ništa u usporedbi s velikom zavjerom koju smo projektirali na početku ove ere i kojom je suđeno učiniti vjeru židovske sekte religijom Zapadnog svijeta. Reformacija nije režirana iz čiste zlobe. Ona nam je poslužila da se razračunamo sa jednim prastarim neprijateljem i ponovno ustoličimo našu Bibliju na njeno počasno mjesto u kršćanskoj crkvi. Republikanska revolucija u 18. stoljeću oslobodila nas je naše vjekovne političke i socijalne nemoći. Mi smo nagrađeni, ali ni vama nije učinjeno zlo. Naprotiv, to je pridonijelo vašem prosperitetu i širenju. Vi njima dugujete svoju premoć u svijetu. Ali preokret koji je donio kršćanstvo u Europu bio je, ili bolje rečeno morao je biti, planiran i izveden od Židova kao čin osvete protiv velike bezbožničke države. I kada govorite o židovskim zavjerama, ja, u ime svijeta, ne mogu razumjeti zašto ne spomenete razaranje Rima i cijele antičke civilizacije koje je izvedeno pod njenim zastavama u rukama židovskih kršćana.

[1] Židovski pogrdan naziv za kršćane

To je nevjerojatno, ali vi kršćani čini se da ne znate odakle je vaša religija došla, niti kako niti zašto. Vaši povjesničari, sa jednom velikom iznimkom, o tome vam ne govore. Dokumenti kao dokazi u slučaju dio su vaše Biblije, vi ih pjevušite ali ne čitate. Mi smo napravili naš posao i previše temeljito; Vi previše implicitno vjerujete našoj promidžbi. Nastanak kršćanstva za vas nije jedan običan povijesni događaj koji se izrodio iz drugih događaja tijekom vremena, to je ispunjenje božanskog hebrejskog proročanstva - sa odgovarajućim dopunama vas samih. Ovo nije, kao što vidite, uništilo veliku bezbožničku civilizaciju i veliko bezbožničko carstvo s kojim je židovstvo bilo u ratu; ono nije dovelo čovječanstvo u barbarizam i tamu na tisuće godina; ono je došlo da donese spas nevjerničkom svijetu!

Sada je ovdje, ako je ikada, bio veliki subverzivni pokret, začet u Palestini, širen od strane židovskih agitatora, financiran židovskim novcem, propagiran u židovskim pamfletima i plakatima u vrijeme kada su židovstvo i Rim bili u smrtonosnoj borbi koja završava kolapsom velikog bezbožničkog carstva. Ti uopće ne vidiš, mada si inteligentno dijete, neopijeno teološkom magijom, ono što ti se može otkriti u svojoj suštini nakon samo letimičnog čitanja najobičnijeg zapisa. I onda ti ideš brbljati o židovskim zavjerama i navoditi kao primjere Veliki rat i Rusku revoluciju! Možeš li shvatiti zašto smo mi Židovi uvijek prilično olako uzimali vaš antisemitizam, sve dok nije prešao na nasilje?

I, podsjećam, ni jedan autoritet osim **Gibbona** [2] prije mnogo godina, nije vas pokušao prosvijetliti. Sada je stoljeće i pol od "Slabljenje i propast Rimskog carstva"- od kako je mačka pobjegla iz vreće. Gibon koji nije bio amater za povijest, nije pokušavao označiti kraj velike ere otkrivajući beskorisne besmislice o porocima i degradaciji Rima kao padu morala i vjere u jednom carstvu koji je u to vrijeme bio usred svog najslavnijeg kreativnog razdoblja. Kako je uspio? On je živio u Augustovo doba u Londonu koji je - unatoč tome što je prošlo blizu 2000 godina od dolaska kršćanskog spasenja - bio dobra replika Augustovog Rima u rafiniranoj razvratnosti, kako su to već mogli napraviti magloviti otočani. Ne, Gibon je bio rasno svjestan Bezbožnik i obožavatelj kulture poganskog Zapada, jednako kao i povjesničar s očima i mozgom. Stoga on nije imao poteškoća uperiti prst na bolest koja je pokvarila i razorila otmjeno zdanje antičke civilizacije. On je označio kršćanstvo - zakon koji je stigao iz Siona i riječ Božju iz Jeruzalema - kao središnji uzrok pada i propasti Rima i svega što je on predstavljao.

Što dalje to bolje. Ali Gibon nije išao dovoljno daleko. On se rodio i umro, vidite, stoljeće prije otkrića znanstvenog antisemitizma. On je potpuno previdio element namjere. On je vidio kako se sa Istoka razlijeva jedna tuđa vjera i nadjačava udaljene zemlje Zapada. Nikada mu nije palo na pamet da je upravo taj destruktivni kraj smišljen kroz shemu spasenja. Ipak, činjenice jasne onoliko koliko vi to želite.

Dozvoli mi da ukratko prepričam priču, lišenu ukrasa od čudesa, proročanstava i magije.

Radi dobrog polazišta, moram se prostorno vratiti unatrag. Akcija se prikladno vodila u četiri dijela, dolazeći do vrhunca u trećem. Vrijeme, kada se zavjesa prvi put podigla, je otprilike 65. godina prije naše ere. U glavnim ulogama su Judeja i Rim. Judeja je malo kraljevstvo na istočnom Mediteranu. Tijekom pet stoljeća ona jedva da je bila više od zemljopisnog pojma. Iznova i iznova je osvajana i razarana i njeno je stanovništvo išlo u izgnanstvo ili ropstvo

[2] Edward Gibbon (27. travnja 1737 - 16 siječanj 1794) je bio engleski povjesničar i saborski zastupnik. Njegovo znamenito djelo "Slabljenje i propast Rimskog carstva", objavljeno je u 6 svezaka u periodu 1776-1788. U njemu navodi kršćanstvo kao osnovni uzrok propasti Rimskog carstva i zbog toga je bio veoma kritiziran. Njegova knjiga još uvijek predstavlja remek-djelo historiografije. (op.prev.)

zbog moćnih susjeda. Formalno neovisna, ona je tada, nestabilna kao i uvijek, i na rubu građanskog rata. Zapadno Carstvo, sa svojim jezgrom u Rimu, iako još ne gospodar svijeta, ubrzano je napredovalo tim putem. Ono je priznato kao velika vojna sila tog vremena, jednako kao i nasljednik Grčke i centar civilizacije.

Sve do tada dvije države su imale malo ili nikakvih međusobnih kontakata. Tada se Rim našao pozvanim da, bez njenog zahtjeva, umiješa svoje prste u zbivanja na teritoriju Judeje. Između dva brata razvio se spor oko nasljeđa bezvrijednog trona, a rimski general Pompej, koji se zatekao u Damasku radi neke važnije stvari, bio je pozvan da arbitrira između pretendenata. Raspolažući neznatnim pravima republikanskog vojnika, Pompej je protjerao jednog od braće, izazvao metež i uzbunjenost vrhovnog svećenstva njegovog rivala i pogazio kraljevsko dostojanstvo obojice. Da se ne bi sve na tome završilo, Pompejevo posredovanje težilo je da od Judeje stvori rimsko područje. Židovi su, možda ne bez razloga, protestirali, i Rim da ih umiri i udovolji lokalnim predrasudama, obnovio im je kraljevski položaj. Tada je imenovan kralj po njihovom vlastitom izboru. Bio je sin prognanika, židovske rase, po imenu Herod. No, Židovi se nisu primirili i nastavili su stvarati neprilike. Rim je smatrao da je to od njih vrlo nezahvalno.

I to je uglavnom bila predigra i kao događaj je prikazana tako da učini jasnijim ono što slijedi. Židovska razjedinjenost povećavala je nezadovoljstvo i otvoreni revolt kada su njihovi Bezbožni gospodari počeli u Jeruzalem uvoziti blagodati zapadne kulture. Kipove, športske igre, grčke drame i gladijatorske predstave, što nije bilo po židovskom ukusu. Pobožni su sve to shvatili kao uvredu u lice Jehove, mada su mjesni službenici strpljivo objašnjavali da im je cilj zabava i moralna pouka nežidovskih garnizona. Židovi su sa posebnom upornošću pružali otpor dolasku Rimskih poreznika, koji su bili vrlo učinkoviti. Iznad svega, oni su željeli natrag kralja svoje rase i svoje kraljevske loze.

Među masama pobuna je uzela oblik u obnavljanju starog vjerovanja u Mesiju, božanskog spasitelja koji će iskupiti svoj narod od stranog jarma i napraviti Judeju nadmoćnom među narodima. Poreznici u takvoj misiji nisu bili poželjni. U Galileji, jedan Židov vodio je prilično veliku pobunu, koju je dragovoljno podupirao veliki dio naroda. Ivan, zvan Krstitelj, djelovao je u zemlji Jordanu. Njega je slijedio drugi čovjek iz sjeverne zemlje, Isus iz Nazareta. Sva trojica su koristila tehniku političke pobune skrivene iza bezopasnih teoloških fraza. Sva trojica koriste isti signal pobune - "vrijeme je blizu." I sva trojica su veoma brzo uhićena i pogubljena, oba Galilejca razapinjanjem.

Osobne kvalitete na stranu, ali Isus iz Nazareta bio je, kao i njegovi prethodnici, politički agitator angažiran na oslobađanju svoje zemlje od stranih tlačitelja. Postoje čak značajni dokazi da je on gajio ambiciju postati kraljem neovisne Judeje. On je tvrdio, ili su kasnije za njega tvrdili njegovi biografi, da potječe od stare kraljevske loze Davidove. Ali sa njegovim očinstvom postoji zabuna. Isti autori koji su istražili podrijetlo muža njegove majke sve do kraljeva koji se spominju u psalmima također su predstavljali Isusa kao Jehovinog sina i priznali da Josip nije bio njegov otac.

Čini se, međutim, da je Isus prije nego je pošao na dug put ostvarivanja svoje političke misije i okrenuo svoj govornički dar i veliku popularnost masama, imao sasvim drugi cilj. On je počeo propovijedati primitivan oblik populizma, socijalizma i pacifizma. Rezultat te promjene u njegovom programu bio je da je stekao neprijateljstvo imućnih, vladajuće klase, svećenika i domoljuba općenito, i smanjio broj sljedbenika među siromašnima, radnim masama i robovima.

Nakon njegove smrti to malo učenika se udružilo u komunističko bratstvo. Propovijed koju je jednom njihov pokojni vođa održao na brijegu za njih je bila sažeta suština njegovog učenja, i oni su od nje načinili pravilo svog života. To je bila filozofija sračunata da se obraća potpuno bijednim ljudima. Ona je tješila one koji pate ovdje na zemlji s obećanom nagradom poslije smrti. Od slabosti ona je napravila vrlinu i nužnost. Ljudi previše nemoćni da odgovore na uvredu ili nepravdu bili su podučavani da se ne opiru zlu. Ljudi osuđeni na doživotno crnčenje i neimaštinu bili su uvjeravani u dostojanstvo rada i siromaštva. Skromni, prezreni, lišeni nasljedstva, podjarmljeni, bili su – odsada - određeni za odabrane i omiljene kod Boga. Svjetovne, ambiciozne, bogate i moćne čekala je odbijenica na ulazu u raj.

U konačnom ishodu, Isusova misija postala je nova sekta u Judeji. Ni prva ni posljednja. Judeja, kao i moderna Amerika, bila je plodno tlo za strane vjere. Ebioniti [3] - kako su sami sebe zvali - nisu smatrali svoja vjerovanja novom religijom. Kao Židovi su rođeni i Židovi su ostali. Učenja njihovog učitelja bila su po prirodi više socijalna filozofija, etika ponašanja, način života. Suvremenim kršćanima koji se nikada ne umore pitajući se zašto Židovi nisu prihvatili Isusa i njegova učenja, ja mogu odgovoriti samo da to za dugo vremena nitko nije učinio osim Židova. Čuditi se da cijeli židovski narod nije prišao Ebionitima isto je tako inteligentno kao očekivati da se svi Amerikanci pridruže Unitarijancima , Baptistima ili crkvi kršćanske znanosti.

U nekim običnim vremenima malo pažnje bilo bi poklonjeno na neko odrpano bratstvo. Robovi i radništvo najvećim dijelom, čak bi bilo poticano na takvu slabost od strane vlasti. Ali u zemlji koja je bila usred borbe protiv stranih neprijatelja, neovozemaljska filozofija je dobila opasan aspekt. To je bila vjera razočaranja, rezignacije i poraza. Ona je prijetila potpokavanju morala nacionalnih ratnika u vrijeme rata. Ovaj blagoslov mira, ovo okretanje drugog obraza, ovo ne pružanje otpora, ova ljubav prema neprijatelju, izgledala je na promišljeni pokušaj da se paralizira nacionalna volja u vrijeme krize i osigura pobjeda neprijatelja.

Stoga ne čudi da su židovske vlasti počele progone Ebionitima. Njihovi sastanci bili su napadani i razbijani, njihove vođe utamničene, njihova doktrina zabranjena. Izgledalo je neko vrijeme da će sekta vrlo brzo biti zbrisana. Zatim, neočekivano, zavjesa se diže pred trećim činom i događaji nenadano uzimaju drugi obrat.

Možda je najogorčeniji neprijatelj sekte bio Pavao[4] proizvođač šatora. Rodom iz Tarza a time i čovjek s nekakvom naobrazbom u grčkoj kulturi, on je prezirao nova učenja zbog njihovog nezemaljskog karaktera i udaljenosti od života. Kao Židov i domoljub, on je strahovao od njihovog utjecaja na nacionalnu stvar. Putnik, poznavatelj nekoliko jezika, bio je kao stvoren za zadaću odlaska među raspršene židovske komune i suzbijanja širenja njihove socijalističke pacifističke doktrine. Jeruzalemski moćnici su ga odredili za glavnog egzekutora Ebionitima.

Jednoga dana dok je bio na putu za Damask kako bi uhitio grupu pripadnika sekte, na pamet mu je pala originalna ideja. U jednoj čudnoj izreci iz Knjige Postanka ugledao je viziju. Zapravo, zapazio je dvije. On je od početka znao kako Judeja nema šanse pobijediti u oružanom sukobu protiv najveće vojne sile na svijetu. Drugo, i još važnije, bila je ideja da bi

---

[3] Hebrejska riječ koja označava siromašne.

[4] Pavao je bio iz Tarza (u današnjoj južnoj Turskoj, tada u Rimskom Carstvu). Zvao se Savao, što odgovara hebrejskom imenu Šaul. Latinsko ime Pavao uzeo je vjerojatno za boravka na Cipru (vidi: Djela apostolska 13,9). Bio je židovski student Talmuda, izučio je zanat za izrađivača šatora. Svetac je rimokatoličke Crkve, napisao je više poslanica Novoga Zavjeta (op.prev.)

vjera skitnica protiv koje se borio mogla biti iskovana kao neobranjivo oružje protiv opasnog neprijatelja. Pacifizam, nepružanje otpora, rezignacija, ljubav, bila su opasna učenja u vlastitoj kući. Ali širena među neprijateljskim legijama, mogla bi slomiti njihovu stegu i tako donijeti pobjedu Jeruzalemu. Pavao je, jednom riječju, bio vjerojatno prvi čovjek koji je shvatio mogućnosti vođenja rata uz pomoć promidžbe.

On je doputovao u Damask gdje je, na čuđenje svojih prijatelja i onih koje je namjeravao uhititi, proglasio svoje vjersko preobraćenje i pridružio se bratstvu. Po povratku u Jeruzalem obrazložio je novu strategiju pred zaprepaštenim Sionskim mudracima. Nakon mnogo rasprava i traženja smisla, ona je u konačnici prihvaćena. Više otpora su pružile vođe Ebionita iz glavnog grada. Oni su sumnjali u njegove motive, i strahovali su da njegov prijedlog ima za cilj vratiti vjeru njenim drevnim židovskim obredima i praksi kako bi je učinio prihvatljivom za pogane kojima će popuniti bratstvo i razvodniti njegovu snagu. Ali na kraju je, i njih uvjerio. Na kraju je Šaul, najžešći progonitelj Isusovih sljedbenika, postao Pavao, apostol za pogane. I tako je, slučajno, u poganskim zemljama Zapada počeo širiti jednu potpuno novu orijentalnu religiju.

Nažalost, za Pavlov plan, nova strategija je funkcionirala previše dobro. Ta obnovljena i prilično primamljiva teologija stvarala je preobraćenike brže nego se on usudio nadati, ili što je čak želio. Njegova ideja, to treba imati na umu, bila je u ovoj fazi potpuno defanzivna. On još uvijek ne misli na evangelizaciju svijeta; on se samo nadao da će odvratiti neprijatelja. Za ostvarenje tog cilja i rimskim garnizonom izvan Palestine, on je bio spreman pozvati na primirje. No, robovi i potlačeni u carstvu, bijedni vojni obveznici i gladni proletarijat u samoj prijestolnici, pronašli su više utjehe u prilagođenoj Pavlovoj verziji vjerovanja nego što su siroti Židovi prije njih mogli naći u izvornim učenjima njihovog raspetog učitelja. Rezultat ovog neviđenog uspjeha bio je da su se neprijatelju otvorile oči i da je vidio što se događa. Zabrinjavajuća izvješća o neposlušnosti među vojnicima počela su stizati u Rim od vojnih zapovjednika iz Palestine i drugdje. Umjesto da se kod carskih vlasti postigne primirje, nova taktika je samo učvrstila njihovu odlučnost. Rimljani su na prepad zaskočili Jeruzalem, ognjem i mačem, i nakon žestoke opsade koja je trajala četiri godine, oni su razorili gnijezdo agitacije (70. god. n.e.). Barem su mislili da su ga uništili.

Povjesničari tog vremena ne ostavljaju nam sumnju o tome što je bio cilj Rima. Oni kažu da je Neron poslao Vespazijana i njegova sina Tita s definitivnim i izričitim zapovijedima da unište Palestinu i kršćanstvo zajedno s njom. Rimljanima, kršćanstvo nije predstavljalo ništa drugo nego militantni judaizam, u svakom slučaju, to je tumačenje koje nije daleko od istine. Što se tiče Neronove želje, na kraju se ostvarila samo polovina. Palestina je bila tako temeljito uništena da je ostala politička ruševina sve do danas. Ali kršćanstvo nije bilo tako lako uništiti.

Doista, dogodilo se da se Pavlov program, u punoj mjeri, razvio tek nakon pada Jeruzalema. Do sada, kao što sam rekao, njegova taktika je uglavnom bila zastrašivanje okupatora, u maniri kako je Mojsije uznemiravao faraona. On je nastupao oprezno i kolebljivo, pazeći da ne izazove moćnog neprijatelja. Želio je mahati novim oružjem ispred njegovog nosa i dopustiti neprijatelju da osjeti njegovu oštricu, ali se ustručavao vjerovati u njegovu punu snagu. Sada, kada se dogodilo najgore i kada Judeja više nije imala što izgubiti, on je bacio skrupule u vjetar i prenio je rat u neprijateljske zemlje. Cilj je bio, ništa manje, nego poniziti Rim kao što je on ponizio Jeruzalem, izbrisati ga s zemljopisne karte kao što je ovaj izbrisao Judeju.

Ako te Pavlovi vlastiti zapisi nisu uspjeli uvjeriti u ovakvo tumačenje njegovih aktivnosti, skrećem ti pozornost na njegovog više iskrenog sudruga Ivana. Gdje je Pavao, djelujući u sjeni carskih palača i pola vremena kao zatvorenik u rimskim zatvorima, bio dužan baviti se parabolama i skrivenim aluzijama. Ivan je sebi mogao dozvoliti, obraćajući se nezadovoljnim Azijatima, luksuz jasnog govora. U svakom slučaju, njegov pamflet pod naslovom "Otkrivenje" je, uistinu, otkrivenje onoga o čemu se zapravo radi u cijelom tom zadivljujućem pothvatu.

Rim, maštovito nazvan Babilon, potanko je opisan jezikom mržnje kao majka bluda i razvratnosti svijeta, kao žena pijana od krvi svetaca (kršćana i Židova), kao tlačitelj "naroda i mnoštva nacija i jezika" - i da bi otklonio sve sumnje o njegovom identitetu (Rima) - kao "velikog grada koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim, jedan anđeo slavodobitno kliče: "Veliki Babilon je pao, pao ". Zatim slijedi orgijska slika ruševina. Trgovina i proizvodnja i pomorska trgovina su na izdisaju. Umjetnost i glazba i "glas mladoženje i njegove nevjeste" su utišani. Tama i pustoš leže kao veo preko scene. Nježni kršćanski osvajači valjaju se u krvi koja dopire sve do uzdi njihovih konja. "Radujte se nad njom, vi nebesa, i vi sveti apostoli i proroci, jer Bog vas je na njoj osvetio".

I što je kraj i svrha čitavog ovog kaosa i razaranja? Ivan nije previše suzdržan kada nam to kaže. Jer on završava svoje pobožno proročanstvo vizijom slave novog, a to znači obnovljenog Jeruzalema: ne neke alegorijske fantazije, molim te, nego doslovno Jeruzalema kao glavnog grada velikog, ponovno ujedinjenog kraljevstva "dvanaest plemena djece Izraela".

Možeš li uopće tražiti nešto jasnije?

Naravno, nema civilizacije koja bi se mogla zauvijek braniti od te vrste napada. Do 200 godine napori Pavla i Ivana i njihovih sljedbenika su postigli takav uspjeh među svim klasama Rimskog društva da je kršćanstvo postalo dominantan kult u cijelom carstvu. U međuvremenu, kao što je Pavao pronicljivo predvidio, Rimski moral i stega u potpunosti su se raspali tako da su legije sve više i više, nekad strah i trepet svijeta i okosnice zapadne kulture, dospjele do toga da budu poražene od barbarskih osvajača. U godini 326. car Konstantin, nadajući se da će izliječiti podmuklu bolest, pristao je na obraćenje i proglasio kršćanstvo kao službenu religiju. Bilo je prekasno. Poslije njega car Julijan pokušao je još jednom oduprijeti se gušenju. Ali ni otpor ni ustupci nisu bili od koristi. Političko tijelo Rima bilo je razjedeno palestinskom promidžbom. Pavao je pobijedio.

Ovo je najblaži način kako,jednom antisemitu koji traga za vjerodostojnim primjerima židovske zavjere, mogu istumačiti pojavu modificirane židovske vjere u zapadnom svijetu.